
Lackfi János

ÉRÉS

Ha megérem, hogy meghalok,
Elejtenek az éjjelek,
Elnapolnak a nappalok,
Tudatlanomra ébredek.

A föld felett, a nap alatt
Nem faragok fakanalat,
Senki nem kotrat, nem fogat
Velem medret vagy madarat.

Leszek mennyben, pokolban úr,
Holtág, amely holtig tanul,
Fogatlan s faragatlanul,
Folyóból kifogatlanul.

Éretlenül, vértelenül,
Többé már verhetetlenül,
Halálból kimeretlenül
Az, aki voltam, elkerül.

RÉGI-ÚJ

*„a családapa kincseiből
régit és újat vesz elő”
(Mt. 13. 52.)*

Új kanállal ősi étket,
Új pohárba óbort,
Régi vella, új a trágya
Minden új csak hóbort.

Régi házban új az asszony,
Új mag ó cserépben,
Régi csizma, benn suhancláb,
Régiség nem érdem.

Agg a néne új ruhában,
Arca már molyette,
Friss legényke zsenge csontján
Szélezörgette mente.

Ósi padlás, új a seprű,
Monogramos téglá,
Égi csűrnek támogatva
Régi égi létra.

Régi csőbe új bepaszsol,
Rézbe az eternit,
Fák göcsörtös régi ágán
Ráncos szilva termik.

Lomha alma fűbe hull le,
Régi test – új holttest,
Régi élet új halálnak
Így állít ma kortest.

Volt tojásból új tyúkocska,
Ámde vén a róka,
Régi földből új kacsokkal
Kúszni új karókra...

Régi útnak új porában
Aggastyán botorkál,
Mikor indult, jó húsos volt,
Most aszúbb a botnál.

Régi kútból jön fel új víz,
Szűri régi sóder,
Krumpli rózsás aprajához
Bányamélyi só kell.

Régi falban régi szalma,
Újonnan vakolva,
Új vakolat régi tenger
Újan vett homokja.

Új a drót, de régi ércek
Zsírja belesütve,
Újdon gépen huzagolta
Öreg munkás bütyke.

Kismalac csontján kicsorbul
Régi bugylibicska,
Új tavakba fül a régi,
Új az ó kalitja.

Öreg ölyv a pocokúrfit
Karmaiban tartja.
Régi törzsbe beszorulva
Tükörélú balta.

A reggeli pára mindent
Régi ködbe burkol,
Ifjú tájnak régi csontja
Nem látszik az újtól.

ELEKTROMOS

Különös villanyszerelő a költő, nem a padlón állva bütyköl, mint a többiek: félbemaradt alpinista ő, nagyravágyó elektromos szaki, aki cipőjére fogazott öntöttvas sarlókat szíjaz, úgy kapaszkodik fel a villanyoszlop tetejére, ott, ég és föld közt lebegve piszkálgatja a drótokat, s azok kilométereken át surrogó gyorskorcsolyatempóban cipelik a feszültséget, míg végül kattogó vasdobozok szelídítgetik, hogy bárki veszélytelenül ráköthesse háztartási gépeit. A lábán díszelgő vaskampók miatt ha lejön a földre, kénytelen idéetlen terpeszben járni: nem szárnyában botlik el tehát, mint a közismert albatrosz.

ERŐSZAK

Én mindent összetörök,
óraszíjam folyton szétszakad, övemnek csatja
szétesik, kabátom belső zsebébe sem
csúsztatom, hanem erőltetem
dagadt pénztárcámat, melyből
amúgy is ki kellene
pakolni a dolgok legalább felét,
minek cipelek
magammal annyi
igazolványt, csekket, névjegyet,
nadrágjaim zsebe is a rengeteg
papír, kulcs és aprópénz miatt
szakad ki, és rossz minőségű
tollak kicsorgó tintája festi meg,
de nekem úgysem érdemes
drága tollat venni, mert azt is
elhagyom, a másokét viszont
többnyire ellopom,
az egész világot olyan
erőszakosan használom,
veti szememre feleségem csöppet sem indulatosan.
És igaza van.

Kosztolányi Dezsőné Harmos Ilona

ÍRÓFELESÉG-ARCKÉPEK

Közzéteszi Borgos Anna

Az alábbi portrék Kosztolányi Dezsőné Harmos Ilona kéziratos hagyatékából valók (MTA Kézirattára, Ms 4629/52, 61–78). Részei egy nagyobb sorozatnak, amelyben író-, tudós-, színész- és írófeleség-kortársairól rajzol kisebb-nagyobb arcképeket a szerző. Minden bizonnyal ő maga is összefüggő sorozatnak tekintette és kiadásra szánta ezeket az írásokat, ezt tanúsítja a hozzájuk írt, ugyancsak fennmaradt

bevezető, valamint egy háború utáni interjú, amelyben azt nyilatkozta, hogy könyvet készül írni írófeleségekről: „*Portrékat tárgyilagosan, minden elfogultság nélkül. Világos fotográfiákat szépítő retus vagy szándékos csúnyítás mellőzésével. Csak az igazat írtam meg mindenkiről...*” A könyv nem készült el, a csöppet sem tárgyilagos és elfogulatlan, hanem éppenséggel szubjektív és nemegyszer kíméletlen, rosszmájú, egyszersmind